

[Statsministeren.]

efter at have ført de to, der skulde rejse hjem, ned til en af de Stationer paa Clavering Øen, hvor de kunde vente at træffe et dansk Skib, som skulde anløbe Kysten af Høysyn til de dér oprettede Politistationers Forsyning. Da de var kommet omtrent Halvvejen og skulde passere det snævre Stræde mellem Sabine Øen og Wollaston Forland, var dette snævre Stræde imidlertid fyldt med Is, og de søgte da ind til Kap Berlin for at afvente Bedring af Forholdene. Her viste det sig imidlertid, at den Proviant, som de havde medtaget til Turen, for det første var utilstrækkelig og dernæst ogsaa delvis beskadiget, og da en af de hjemgaaende derhos var syg, mente de at være i en saadan Nødstilstand, at de maatte tilkalde Hjælp, hvilket de kunde gøre ved Hjælp af en i Motorbaaden anbragt Radiosender. Telegrammet herom modtoges den 22. August om Bord i Regeringens Skib „Godthaab“, der paa dette Tidspunkt laa i Besæt i Munden af Scoresbysund, det vil sige ca. 4 Breddegrader sydligere. To Dage senere ankom der et nyt Telegram, som gav et meget mørkt Billede af Situationen ved Kap Berlin, idet man meddelte, at den syge Mands Tilstand var meget betænkelig, og at Proviantforsyningen var meget lille. Da man fra „Godthaab“, dels paa Grund af Isforholdene og dels paa Grund af Afstanden, var ganske afskaaret fra at yde Hjælp, telegraferede „Godthaab“s Fører den 24. August til Føreren af det norske Skib „Buskø“, som havde meddelt, at det laa i aabent Landvand ved Station Sandodden ikke langt fra Kap Berlin, om „Buskø“ vilde tage de to Mand med hjem. Herpaa svarede Føreren af „Buskø“, at han gerne vilde have Bekræftelse paa, om det var Meningen, at han skulde gaa op med Fartøj og hente de to Mænd, hvortil „Godthaab“s Chef meddelte, at han med Tak modtog Tilbudet om at gaa op og undsætte Mændene.

Den 25. og 26. blæste det en haard Storm af Nordvest, og der kunde derfor intet udrettes, og først den 27. August, da Vejret var blevet noget bedre, kunde der gøres et Forsøg med en Motorbaad paa at komme op fra det Sted, hvor „Buskø“ dengang laa, Herschell Fjorden paa Wollastons Østside. Den udsendte Motorbaad viste sig imidlertid for lille til at kunne presse sig frem imod Vinden, og først, da der senere paa Dagen afsendtes en større og mere sødygtig Motorbaad, lykkedes det at komme igennem til Kap Berlin og bjærge Mændene dér, idet

de to, der skulde gaa hjem, blev bragt om Bord i „Buskø“, som senere landsatte dem paa Stationen Eskimonæs paa Clavering Øen, hvorfra de sluttelig hjemgik med Skibet til Norge. Som det ses heraf, har „Nanok“-Selskabet i denne Sag givet Anledning til forskellige Dispositioner, som kunde være undgaaet, hvis dets Folk havde provianteret sig forsvarligt til Motorbaadsrejsen, men der savnes jo aabenbart efter de Udtalelser, der er fremkommet, ogsaa Ledelse ved Stationen, og Dispositionerne har ikke alene grebet forstyrrende ind i det Arbejde, der i øvrigt skulde udføres i Nordøstgrønland, men ogsaa givet Anledning til ret betydelige Udgifter.

Regeringen havde straks efter den her skildrede Episode sat sig i Bevægelse for, som Udtryk for sin Taknemmelighed over for de norske Fangstmænd, at tilstaa disse en Erindringsgave, og en saadan Erindringsgave er for øvrigt ogsaa tildelt dem sammen med Regeringens Tak. Inden det imidlertid var kommet saa vidt, viste det sig, at man i Norge fandt, der burde ydes de norske Fangstmænd ikke alene en saadan Erindringsgave, men ogsaa en Erstatning for de Fangsttab, som de som Følge af Redningen paastod at have lidt. De norske Blade gik meget stærkt ind herfor, og der blev derfor straks herfra foretaget en Undersøgelse af, hvorvidt det kunde anses for rimeligt, at der virkelig var lidt saadanne Tab, i hvilket Tilfælde Regeringen vilde anerkende sin Erstatningspligt, navnlig da det ansvarlige Selskab „Nanok“ var ude af Stand til at paatage sig denne, og da, som sagt, Paakaldelsen af „Buskø“s Hjælp var sket fra det danske Regeringsskib „Godthaab“s Chef.

Under Undersøgelsen fremkom der fra norsk officiel Side en Opgørelse, ifølge hvilken Tabet blev opgjort til 28 860 Kr., nemlig 7 000 Kr. som Erstatning for 7 000 kg Laks, der henlaa ved den norske Station Myggebugten og ikke blev hjemført, og 14 260 Kr. som Erstatning for en Fangst, de norske Fangstmænd mente at kunne have faaet, hvis de var kommet ind til de for dem bestemte Stationer, samt 5 000 Kr. som Erstatning for Skade paa „Buskø“ og Tidstab for samme.

Vi har ganske naturligt fremkaldt en Erklæring fra Regeringens sagkyndige, Inspektøren for Østgrønland, og han har i sin Indberetning ment at kunne hævde, at de to førstnævnte Fordringer ikke havde noget virkeligt Grundlag, fordi det efter hans Mening var afgjort, at „Buskø“ overhovedet